

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.225 van 18 mei 2017
in de zaak A. 217.008/VII-39.492.**

In zake : de GEMEENTE HAACHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Swerts
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV MAFRANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 september 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 22 juli 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 12 februari 2015, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Mafrans voor een termijn verstrijkend op 12 februari 2020 voor het verder uitbaten van een drukkerij,

gelegen aan de Grote Baan 276 te Haacht, gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing in die zin wordt gewijzigd dat de milieuvergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 16 november 2015. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karin Lieckens, die loco advocaat Tom Swerts verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Veerle Huysman, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij baat aan de Grote Baan 276 te Haacht een drukkerij uit. Zij beschikt in dit verband over een milieuvergunning die verstreek op 11 september 2015.

3.2. De inrichting is volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven in industriegebied gelegen. Het tot de inrichting beperkte industriegebied is omgeven door woongebied volgens hetzelfde gewestplan.

3.3. Met het oog op het verder uitbaten van haar inrichting, dient de tussenkomende partij op 8 augustus 2014 een aanvraag in strekkende tot de hernieuwing van haar milieuvergunning.

3.4. Op 12 februari 2015 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) de gevraagde vergunning omdat zij van oordeel is dat “globaal kan gesteld worden dat de risico’s voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de waterhuishouding in de omgeving, op de natuur, en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie bij naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt”. Zij voegt er aan toe dat “het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan [...] voorziet [in] een uitdoofbeleid voor enkele kleine industriegebieden, [...] [waaronder dat van] het bedrijf nv Mafrans”, dat “het college van burgemeester en schepenen [...] zo spoedig mogelijk [wil] overgaan tot het opmaken van een GRUP ‘Herbestemming zonevreemde bedrijven’”, dat “het schepencollege [op 22 januari 2015] de intentieverklaring [heeft] ondertekend om op korte termijn over te gaan tot de

opstart van een procedure voor de opmaak van het RUP” en dat “na deze herbestemming, het bedrijf zonevreemd zal zijn”.

Eén en ander brengt de deputatie ertoe de gevraagde vergunning slechts te verlenen voor een termijn van vijf jaar.

3.5. De tussenkomen de partij stelt tegen deze beslissing een bestuurlijk beroep in dat in hoofdorde wordt beperkt tot de vergunningstermijn. “Slechts in ondergeschikte orde en voor het onmogelijke geval dat zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing één en ondeelbaar zou zijn (...), wordt het georganiseerd administratief beroep tegen de beslissing van de deputatie in zijn geheel ingesteld”.

3.6. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, verklaart de bevoegde Vlaamse minister voormeld bestuurlijk beroep op 22 juli 2015 gegrond. De milieuvergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar.

Dit is het bestreden besluit. Het overweegt onder meer wat volgt:

“[...]

Overwegende dat in een straal van 100 m rondom de perceelgrens van de inrichting 45 woningen zijn gelegen; dat de dichtste woning op circa 2 m van de perceelgrens van de inrichting ligt;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 49 bezwaren werden ingediend die betrekking hebben op het niet thuishoren in een woonomgeving, opslag van brandbare stoffen, gevaar volksgezondheid, productieverhoging tót meer dan 40 ton solventen, geen bufferzone tussen woonzone en industriezone, aantasting milieu door azijnzuur, gevoelige omgeving, onveilige opslag solventen, de klasse 1 ontsnapt aan gemeentelijke controle, milieuovertredingen in het verleden, gebruik milieuvriendelijke alternatieven, verbrandingsoven aanwezig, werkende filters bij stroompanne, gevaar bodemverontreiniging van de solventen;

[...]

Overwegende dat de drukkerij in oude fabrieksgebouwen gevestigd is; dat in het gebouw aan de straatzijde zich de burelen en enkele kleinere, oude drukmachines bevinden, die nog weinig gebruikt worden; dat de helio- en flexodrukmachines zich bevinden in de grote productiehal; dat de regeneratieve thermische oxidator met schouw geïnstalleerd werd op het centrale binnenplein net naast deze productiehal; dat de andere gebouwen rond het binnenplein bijna

allemaal aparte opslaglokalen (papieropslag, lokaal mazouttank, solventenopslag, afvallokalen) zijn;

Overwegende dat de inrichting een drukkerij is waar voornamelijk verpakkingsmateriaal voor boter en margarine wordt geproduceerd; dat volgende productieprocessen worden toegepast:

- cacheren: aan elkaar kleven van aluminium en papier door middel van was (hotmelt) of lijm;

- bedrukken: hiervoor zijn er 5 drukmachines die gebruik maken van verschillende drukprocedures (2 flexodrukmachines (6 kleuren), 1 heliodrukmachine (6 kleuren) en 2 oudere drukmachines (1- en 2-kleurendruk);

- afwerken: er zijn verschillende toestellen voor het versnijden (of kappen) van de bobijnen (of vellen) op de gewenste grootte; er is ook een perforatiemachine (aanbrengen pons gaatjes) en een gaufreemachine (aanbrengen wafeling);

[...]

Overwegende dat overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de industriegebieden bestemd zijn voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven en dat deze gebieden een bufferzone bevatten; dat voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel kunnen omvatten; dat tevens in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven worden toegelaten, namelijk: bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop;

Overwegende dat het hier over een drukkerij gaat;

Overwegende dat de aangevraagde inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening; dat de vergunning kan worden verleend voor een termijn van 20 jaar;

[...]”.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Exceptie van de tussenkomende partij

4. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partij heeft nagelaten om zelf een georganiseerd bestuurlijk beroep in te stellen bij de bevoegde minister. Bijgevolg kan de verzoekende partij onmogelijk op ontvankelijke wijze voor de Raad van State de vernietiging vorderen van het bestreden besluit.

5. De verzoekende partij wijst er op dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de omstandigheid dat zij niet zelf een bestuurlijk beroep heeft ingediend niet betekent dat het beroep wat haar betreft onontvankelijk is. Het volstaat dat de bestreden beslissing in laatste bestuurlijke aanleg is genomen.

Het is niet vereist dat zij zelf het bestuurlijk beroep heeft ingesteld.

Beoordeling

6. De bestreden beslissing werd genomen in laatste bestuurlijke aanleg. De omstandigheid dat de verzoekende partij geen bestuurlijk beroep heeft aangetekend is niet relevant.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

7. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 23 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), artikel 52, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de devolutive werking van het georganiseerd bestuurlijk beroep, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. De verzoekende partij voert tevens machtsoverschrijding aan:

“DOORDAT de aanvrager in hoofddorde een beperkt georganiseerd administratief beroep heeft ingesteld wat betreft de vergunningstermijn;

EN DOORDAT er geen andere beroepen tegen de in eerste aanleg genomen beslissing werden aangetekend;

EN DOORDAT verwerende partij zich in haar beoordeling in het kader van de administratieve beroepsprocedure uitsluitend beperkt heeft tot de problematiek van de vergunningstermijn;

TERWIJL de milieuvergunningstermijn onbetwistbaar een onlosmakelijk en dus niet afsplitsbaar deel van de milieuvergunning uitmaakt, zodat het beroep als onontvankelijk naar zijn voorwerp diende te worden afgewezen;

EN TERWIJL door de in eerste aanleg genomen beslissing te wijzigen voor wat betreft de vergunningstermijn, verwerende partij ‘ultra petita’ heeft geoordeeld;

EN TERWIJL in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom wordt geoordeeld dat een beroep dat zich beperkt tot de vergunningstermijn in de gegeven omstandigheden mogelijk zou zijn;

EN TERWIJL de in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de motieven opgenomen in de milieuvergunning moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de vergunningverlenende overheid haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen;

EN TERWIJL Uw Raad in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen”.

De verzoekende partij licht toe dat het bestuurlijk beroep van de tussenkomende partij “in hoofddorde in omvang beperkt” wordt tot de door de deputatie verleende vergunningstermijn en dat de minister “de milieuvergunningsaanvraag uitsluitend [beoordeelt] in het licht van de vergunningstermijn”. De verwerende partij diende ‘noodzakelijkerwijze [...] te oordelen dat de beoordeling van de vergunningstermijn niet kon worden afgesplitst” en had “logischerwijze het administratief beroep als onontvankelijk naar zijn voorwerp [...] moeten afwijzen”. Minstens had de verwerende partij

moeten motiveren “waarom zij de bestreden beslissing niet als één en ondeelbaar heeft aangemerkt”, hetgeen zij nagelaten heeft. De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij “haar bevoegdheid te buiten [is] gegaan door zich in haar beoordeling van de vergunningsaanvraag enkel tot de geldigheidsduur van de vergunning te beperken”.

8. De verwerende partij antwoordt “dat het eerste middel op een verkeerde premisse gesteund is” aangezien het bestuurlijk beroep van de tussenkomende partij “in hoofddorde beperkt” is maar “in ondergeschikte orde volledig”. Het bestuurlijk beroep is bijgevolg “terecht ontvankelijk verklaard” en werd “zodoende [...] de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag in zijn geheel hernomen door de verwerende partij”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de “verschillende mogelijke milieutechnische hinderaspecten [...] onderzocht en beoordeeld” werden en daarnaast “de verenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening”. De verwerende partij besluit dat het middel feitelijke grondslag mist en hoe dan ook niet gegrond is.

9. De tussenkomende partij repliceert dat haar bestuurlijk beroep “in hoofddorde tegen de beslissing van de deputatie [was gericht] in zoverre er aan [haar] een milieuvergunning voor een termijn van 20 jaar (dus langer dan 5 jaar) werd geweigerd, maar in onderschikte orde [...] werd het georganiseerd administratief beroep wel degelijk tegen de beslissing van de deputatie in zijn geheel ingesteld” zodat “er zeker geen aanleiding toe [bestond] om het beroep in zijn geheel onontvankelijk te verklaren”. Zij stelt ook dat “de minister de zaak in zijn geheel opnieuw [heeft] onderzocht en de milieutechnische hinderaspecten [heeft] beoordeeld” en ook “de verenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening”.

10. De verzoekende partij dupliceert dat “niet ernstig betwist [kan] worden dat verwerende partij de milieuvergunningsaanvraag uitsluitend beoordeelt in het licht van de milieuvergunningstermijn” en dat “ook het

onderzoek naar de planologische verenigbaarheid en de bestaanbaarheid van de inrichting [...] uitsluitend beoordeeld [wordt] in het licht van de vergunningstermijn”.

Beoordeling

11. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat het bij besluit van 20 maart 2015 van de deputatie ontvankelijk verklaarde bestuurlijk beroep van de tussenkomende partij, weze het in ondergeschikte orde, gericht is tegen de beslissing van 12 februari 2015 van de deputatie in zijn geheel.

12. Bovendien blijkt, anders dan de verzoekende partij beweert, dat de verwerende partij als beroepsinstantie het onderzoek van de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij na het opnieuw inwinnen van de vereiste adviezen, volledig overdoet.

13. Het eerste middel mist zodoende feitelijke grondslag en wordt om die reden verworpen.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

14. De verzoekende partij voert de schending aan “van de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig” de artikelen 4.3.1, §§ 1 en 2, en 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de artikelen 7 en 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), artikel 17, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet, de formele en materiële motiveringsplicht als vervat in de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel:

“DOORDAT de bestreden beslissing vergunning verleent voor de verdere exploitatie en uitbreiding van een drukkerij op een terrein gelegen te 3150 Haacht, Grote Baan 276, voor een nieuwe vergunningstermijn van 20 jaar;

EN DOORDAT de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de concrete ordening van het gebied waar de vergunde inrichting gelegen is; en dat volledig omgeven wordt door een dichte residentiële woonwijk; dat de vergunde exploitatie met industriële proporties strijdig is met de goede plaatselijke ordening;

EN DOORDAT de bestreden beslissing geen onderzoek bevat naar de overeenstemming met het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan dat in een uitdoofbeleid voorziet voor het industriegebied waarin de aanvraag gelegen is;

TERWIJL de milieuvergunningverlenende overheid niet alleen de verenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming dient na te gaan, maar telkens ook dient na te gaan of de aanvraag verenigbaar is met de principes van de goede ruimtelijke ordening [...]

EN TERWIJL art. 4.3.1. §2, 2° VCRO stelt dat de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening van het aangevraagde rekening houdt met de in de omgeving bestaande toestand;

EN TERWIJL in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan geopteerd werd om via een RUP de bestaande bedrijvenzone Grote Baan (nv Mafrans) te herbestemmen tot woonzone;

EN TERWIJL de in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de milieuvergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen dient te vermelden waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de vergunningverlenende overheid bij haar beoordeling uitgaat van feitelijk correcte gegevens en zij haar beslissing zorgvuldig voorbereid, waarbij zij er tevens toe gehouden is de overeenstemming van de exploitatie met het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan te onderzoeken;

EN TERWIJL Uw Raad in de uitoefening van het haar opgedragen wettigheidsstoezicht bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen”.

Zij licht onder meer toe wat volgt:

“[...]

Het verlenen van een milieuvergunning is gekoppeld aan de stedenbouwkundige toets. [...]

De beschouwing dat de inrichting niet strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan en een loutere beschrijving van de aanwezige bebouwing binnen een straal van 100 meter rond de inrichting, zijn niet afdoende om tot de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met de omgeving te besluiten.

Het thans bestreden besluit bevat geen concrete toets van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening.

Hoger geciteerde feitelijke vaststellingen zijn louter beschrijvend en houden geen oordeel in.

Het volstaat niet enkel te verwijzen naar de gewestplanbestemming van industriegebied. De vergunningverlenende overheid diende de aanvraag ook concreet te toetsen aan de onmiddellijke omgeving.

In casu is het duidelijk dat de drukkerij die inmiddels industriële proporties aanneemt niet samengaat met de dichte residentiële bebouwing in de onmiddellijke omgeving.

De feitelijke vaststelling dat er in een straal van 100 m rondom de perceelgrens van de inrichting 45 woningen zijn gelegen, waarvan de dichtste woning zich op circa 2 meter van de perceelgrens van de inrichting situeert, wijst er veeleer op dat de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en met de onmiddellijke omgeving zich niet aandient als een evidentie.

De overige overwegingen uit het bestreden besluit betreffen de milieu-hygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting. Deze kunnen in beginsel niet worden beschouwd als een stedenbouwkundige motivering betreffende de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening [...].

Motieven in een vergunningsbeslissing die betrekking hebben op de milieu-hygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, tonen niet zonder meer aan dat de inrichting ook uit stedenbouwkundig oogpunt verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening gehouden moet worden met de ordening in de onmiddellijke omgeving.

Ook de loutere verwijzing naar bepaalde gunstige adviezen doet aan het vastgestelde motiveringsgebrek geen afbreuk, al was het maar omdat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de overheid de in deze adviezen opgenomen overwegingen tot de hare zou hebben gemaakt

[...]”.

15. De verwerende partij repliceert dat zij in principe bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag een stedenbouwkundige toetsing moet doorvoeren die niet volledig samenvalt met de beoordeling in het kader van een bouwvergunningsaanvraag. Zij dient na te gaan of de planologische voorschriften zich niet verzetten tegen de exploitatie van de inrichting en daarnaast een onderzoek te voeren “inzake de goede ruimtelijke ordening”. Zij stelt dat de verzoekende partij “geen betwisting [voert] dat de vergunde inrichting niet onder

het bestemmingsvoorschrift ‘industriegebied’ zou vallen” en “meent dat in de toekomst het bedrijf zonevreemd zal worden, doch niet dat dit op heden reeds zo zou zijn”. Voorts argumenteert zij dat haar “beleidsoordeel [...] inzake de goede ruimtelijke ordening [...] een discretionaire bevoegdheid” betreft en dat zij die beoordeling in de bestreden beslissing “op uitvoerige wijze [heeft] gedaan”. Zij voegt toe dat “niet voorbijgegaan [kan] worden aan de uitgebrachte adviezen van de gewestelijke milieuvergunningscommissie en van het departement Ruimte Vlaanderen” die “in de bestreden beslissing in extenso [worden] opgenomen en uitdrukkelijk bijgetreden”.

16. De tussenkomenende partij stelt dat het middel onontvankelijk is omdat het “vreemd [is] aan de vergunningstermijn, terwijl de gemeente Haacht heeft afgezien van enig beroep tegen de beslissing van de deputatie [...] waarbij in eerste aanleg [...] de milieuvergunning voor een termijn van 5 jaar werd verleend”. Zij stelt dat moeilijk kan worden begrepen dat de aanvraag zou strijden met de goede ruimtelijke ordening gelet op de ligging in industriegebied en dat het middel niet de schending van het gewestplan of het inrichtingsbesluit aanvoert. Zij voert nog aan dat de aanvraag in de bestreden beslissing “wel degelijk getoetst [wordt] aan [...] de goede ruimtelijke ordening, zoals blijkt uit de motivering hiervan, ook met verwijzing naar de adviezen van de gewestelijke milieuvergunningscommissie en het departement Ruimte Vlaanderen die door de minister uitdrukkelijk worden bijgetreden”.

17. De verzoekende partij dupliceert dat haar belang niet kan worden beperkt “tot het feit dat de exploitatie i.p.v. 5 jaar voor 20 jaar vergund wordt” en dat zij “dan ook tegen de gehele beslissing die in laatste aanleg werd gewezen [kan] opkomen”. Zij stelt dat “gezien de ligging in industriegebied er niet zomaar vanuit gegaan [mag] worden dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening”, dat door “de onmiddellijke nabijheid van de woningen [...] het niet zo evident [is] om aan te nemen dat het gevraagde verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening”, dat “integendeel, uit hoog aantal ingediende bezwaarschriften, blijkt [...] dat het gevraagde zich niet inpast in de omgeving”,

dat “gelet op de ligging van de exploitatie [...] op het eerste gezicht niet redelijkerwijze [kan] worden betwist dat het hier om een inrichting gaat welk een grote impact zal hebben op het omliggend woongebied” en dat “het louter verwijzen naar adviezen niet volstaat om van een motivering door verwijzing te spreken”. Zij wijst erop dat deze adviezen haar niet werden meegedeeld en dat “nergens uit het bestreden besluit [blijkt] dat de verwerende partij zich uitdrukkelijk aansluit bij de geleverde adviezen” en “welke passages van deze adviezen een afdoende toetsing van de goede ruimtelijke ordening zouden inhouden”. De verzoekende partij besluit dat “het bestreden besluit geen concrete toets van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening bevat”.

Beoordeling

18. Milieuvergunningsaanvragen moeten worden getoetst aan de geldende ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, alsmede aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening moet worden gehouden met de ordening in de onmiddellijke omgeving.

Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moet de gegeven motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

19. De hiervoor aangehaalde overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het stedenbouwkundige luik, vormen geen afdoende motivering om te besluiten dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke

ordering. De bestreden beslissing stelt weliswaar vast dat “in een straal van 100m rondom de perceelsgrens van de inrichting 45 woningen zijn gelegen” en “de dichtste woning op circa 2 m van de perceelsgrens van de inrichting ligt” en dat bezwaren werden ingediend die onder meer “betrekking hebben op het niet thuishoren in een woonomgeving”, maar gaat eraan voorbij dat het industriegebied beperkt is tot de percelen van de inrichting die omringd worden door een veel ruimer woongebied en komt niet verder dan met een stijlformule zonder meer te besluiten dat de aangevraagde inrichting verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. De bestreden beslissing heeft zodoende geen rekening gehouden met de ordening in de onmiddellijke omgeving.

20. De bestreden beslissing schendt derhalve de aangevoerde motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is in zoverre gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 22 juli 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 12 februari 2015, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Mafrans voor een termijn verstrijkend op 12 februari 2020 voor het verder uitbaten van een drukkerij, gelegen aan de Grote Baan 276 te Haacht, gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing in die zin wordt gewijzigd dat de milieuvergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verzoekende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys